

dringen er forudsat, vilde vise sig nødvendigt at faa et nyt Landsting, fordi man her fordrer Balance; derfor vilde han fraaade en saadan Fremgangsmaade. Det forekommer mig dog at være en ganske urimelig Betragtning, at Landstinget skulde være i den Grad umedgørligt og umuligt at arbejde med, at nu maatte man skyndsomst se at faa det forandret, fordi det forlanger det samme, som Regeringen forlangte forrige Aar og lovede forrige Aar: Balance paa Finansloven, og vil tilvejebringe Balance ved Nægtelse af nogle Udgifter. Jeg kan ikke tro, at det bliver den almindelige Opfattelse, men det skal jeg lade staa hen.

Imidlertid er der jo, som jeg sagde, ikke megen Tid for Landstinget til nogen nøjere Prøvelse af, hvilke Udgifter man kunde spare. Jeg skal nævne, at der paa Statsbanevirksomheden og under § 2, II. B., Udgifter til Anlæg, dog vistnok er mange Poster og meget store Poster, som der maaske slet ikke bliver Brug for i Aar, og som i alt Fald meget godt kunde nedsættes. Men der bliver, som sagt, vist knap Tid i Udvalget; for mig stiller det sig saaledes, at hvis man skal den Vej, at man vil have Balance, og at man vil have det gennem Nedsættelse af Udgifterne, maa det ske gennem Forhandling med Ministeriet, særlig Finansministeren, i Udvalget om, hvorledes man kan komme dertil, og hvilke Forslag Ministeriet selv muligt kunde foreslaa at stryge. Jeg tror, det vil være den rette Vej at gaa, hvis man vil have Balance paa Finansloven.

Jeg skal kun nævne et enkelt Spørgsmaal, som har lokal Interesse, og som har været stærkt drøftet nede i Folketinget. Det er Spørgsmaalet om en Anmærkning i § 26 II. d, om Asaa-Banen. Da Jernbaneloven i sin Tid var for, stillede en Del Medlemmer i dette Ting og jeg Forslag om, at Asaa-Banen skulde udgaa af Jernbaneloven, men det blev forkastet. Asaa-Banen staaar paa Jernbaneloven og vil blive staaende der, selv om Anmærkningen i § 26 udgaaar. I Jernbaneloven kræves tillige, at der skal være Fællesdrift mellem Asaa-Banen og Fjerritslev—Frederikshavn-Banen, men man gaar videre nu, man fordrer ikke alene Fællesdrift, men man fordrer ogsaa fælles Regnskab. Det vil med andre Ord sige, at de Kommuner, som er interesserede i „F.—F.-Banen“, som den kaldes, Fjerritslev—Frederikshavn-Banen, skal deltage i det Tab, som Asaa-Banen muligt kan bringe. Disse Kommuner har ikke den mindste Interesse i Asaa-Banen, og der er

ingen Rimelighed i, at de skal bære noget Tab, fordi Asaa-Banen bliver en Bane, som giver Tab, hvad den selvfølgelig bliver. De har ved forskellige Lejligheder protesteret, men har haft det Uheld, at det ved en Generalforsamling, hvor Staten brugte sine Stemmer til at sætte det igennem, blev vedtaget, at F.—F.-Banens Bestyrelse skulde kunne faa Koncession og skulde overtage Driften. Senere er der fra de i F.—F.-Banen interesserede Kommuner paa forskellige Generalforsamlinger protesteret derimod, men det har ikke hjulpet. Ministeriet har holdt sig til den første Generalforsamling, og derved er Anmærkningen kommet ind. Nu sagde den højtærede Minister til Ordføreren for dem, som foreslog, at Ændringen skulde gaa ud: „Det forekommer mig, at hele det ærede Medlems Argumentation var en Argumentation mod Asaa-Banen, men den er for saa vidt overflødig, som Asaa-Banen findes optaget paa Jernbaneloven af 1908; enten det er rigtigt eller galt, staaar den nu en Gang i Loven, og den Befolkning, som er interesseret i dens Gennemførelse, kan med Loven i Haanden kræve Banen gennemført, naar den opfylder de stillede Betingelser, og det har den gjort.“ Maa jeg blot gøre opmærksom paa, at det var det Standpunkt, som jeg og en Del andre forleden Dag indtog, da der var Tale om en Grindsted—Tistrup-Bane. Vi sagde til den højtærede Minister: De staaar med Loven i Haanden, og det gør de til 1925; kan de skaffe Pengene til den Tid, kan de kræve Banen gennemført. Her gør den højtærede Minister det Argument gældende, at Asaa-Banens Folk kan staa med Loven i Haanden og kræve Loven gennemført, og det er rigtigt. Jeg synes, den højtærede Minister burde have brugt det samme Argument overfor Grindsted—Tistrup-Banen og sagt som saa: De staaar med Loven i Haanden, og Loven gælder til 1925, derfor kan jeg ikke berøve Tistrup den Bane, vi har lovet den; men den Gang gik Ministeren en anden Vej. Det, de Herred i Folketinget, som foreslog, at Anmærkningen skulde udgaa, vilde, var slet ikke at berøve Asaa-Banen, men kun at ordne det saaledes for de Kommuner, som aldeles ikke er interesserede i Asaa-Banen, at de ikke kommer til at deltage i det Underskud, som den sandsynligvis — jeg tror ganske sikkert — vil give. Jeg vil derfor henstille til Finansudvalget, som faar med denne Sag at gøre, om det ikke kunde være rimeligt at tage dette lille Spørgsmaal op til Overvejelse, hvis man